

LBRIS

We know
books

Sarah Lotz

IMPOSIBIL

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
AI PRIMIT O SCRISOARE

E uluitor cât de multe semnale de alarmă erau în fața ochilor mei, de la bun început. *Străini în tren* a fost doar primul dintre multe altele. Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi fost mai puțin leneșă și le-aș fi analizat? Poate. Sau poate am fi fost absorbiți și mai repede în nebunia care a urmat. Poate că unul dintre noi ar fi presupus că celălalt e un nebun închipuit și ar fi șters-o din peisaj. Însă mai e o chestie: tot nu știu ce m-a făcut să-mi verific acel cont vechi de Gmail în ziua cu pricina. Nu-l mai folosisem de săptămâni întregi. În plus, cine răspunde unor e-mailuri accidentale din partea unor necunoscuți? (Idioții, ăia răspund.)

NB a reluat primul legătura („cum a mers cu Piersicuța? Te-a rugat să-i faci un costum de pisicuță cu imprimeu de leopard? Te rog, spune-mi că da!”), dar eu am fost cea care a instigat următorul pas, făcând trecerea de la acest schimb spiritual de replici între doi oameni aproape necunoscuți la ceva mai profund. N-a fost ceva intenționat. În acel moment, nu visam să mă mut la Leeds, să-mi citesc ziarele de duminică în pat și să fac plimbări lungi printre mlaștini (sau pe unde s-or plimba oamenii din Leeds). Dar de la bun început a fost foarte clar că între NB și mine se țesea o poveste frumoasă: o atmosferă relaxată, absența totală a criticilor – lucru amuzant și eliberator deopotrivă – și o înțelegere nerostită să evităm subiecte spinoase sau prea personale – fără chestii legate

de relații sau sex. Ceea ce, presupun, e de-a dreptul ironic, pentru că sămânța următorului pas a fost sădită în timp ce mă aflam la întâlnire cu un alt necunoscut din mediul virtual. În acea perioadă procedam astfel destul de frecvent, și rareori mergeam mai departe de o aventură de o noapte. Leila, cea mai bună prietenă a mea, spunea că sunt dependentă de ruleta aplicațiilor de dating, de fiorul de a descoperi dacă acul se oprește la Niciodată, Poate sau Futai. „Exemplul clasic de fobie față de angajamente serioase. Te folosești de sexul la întâmplare cu necunoscuți ca să umpli un gol”, zicea ea de câte ori afla că dădusem iarăși *swipe* dreapta. (Leila nu rata nicio ocazie de a se distra cu expresiile cu subînțeles. În plus, avea mare dreptate în privința mea.)

Tipul de la întâlnire („Matt 36”) propusese să ne vedem la unul dintre bistrourile alea făcute din fonduri de investiții în White City, o preferință care ar fi trebuit să-mi declanșeze sistemul de alarmă din clipa în care am primit mesajul. Trofee false de vânătoare pe pereți, recipiente vintage de ulei înfrumusețate cu sprayuri colorate, separeuri de piele făcute cu gândul la Instagram, nu la confortul clienților, și angajați plini de aroganță și tatuaje ironice. Nu ne scriseserăm prea multe înainte de întâlnire – avusesem de lucru până peste cap; el spunea că urăște corespondența online – așa că, în afara faptului că avea gusturi abominabile în materie de restaurante, nu știam prea multe despre el. Pozele de profil păreau să fie făcute în mod profesionist și informațiile seci despre propria persoană erau la fel de neutre: *Puternic. Discret. Sigur pe mine însumi.* Dar nu eram cea mai potrivită persoană să-l judec. Descrierea de la profilul meu – *Veselie. Suflet mare. Aduceți-mi de mâncare* – era o porcărie banală și o foloseam doar pentru că o făcea pe Leila să moară de râs.

Ajunsesem devreme, cu părul încă ud de la duș, și am ales un separeu care-mi oferea o perspectivă directă asupra ușii

de la intrare. În ciuda emoțiilor pe care le aveam mereu când îmi băgam vârful piciorului în apele fetide ale Tinderului, în acea seară eram într-o dispoziție de zile mari. Îi livrasem Piersicutei rochia cu o zi înainte (da, de culoarea piersicii și, da, asimetrică, a fost un coșmar s-o cos) și pusese poze îmbrăcată așa la o ieșire cu fetele (#transformare). Părea fericită – aproape triumfătoare. Pentru ea, rochia era un simbol al faptului că lăsase în urmă un mariaj care ajunsese la final și asta făcea să merite toate chinurile prin care trecusem (și, da, m-am simțit vinovată că mă văicărisem din cauza ei). M-am gândit să-i trimit linkul lui NB, dar, pentru că tipa mă etichetase, i-ar fi luat doar câteva clipe să afle cine sunt și nu prea voiam să renunț la faza noastră cu Străinii de pe internet.

Matt 36 a întârziat doar cinci minute, sosind când eram la mijlocul celui de-al doilea „chocolottini”. La prima impresie, era un Poate clar: un mic accent de Tyneside; semăna surprinzător de mult cu pozele de profil; și-a comandat un JD cu gheață, deci nu era vreun obsedat de sănătate. De-acolo toate s-au dus naibii. După ce a râs politicos la gluma mea despre căpățâna de elefant care se strâmba de deasupra barului, s-a lansat într-un monolog despre scăderea prețurilor proprietăților din Londra și se tot întorcea la acest subiect. Mi-am dat seama că pălăvrăgeala lui era un semn că era la fel de emoționat ca mine și asta nu a ajutat deloc – însemna că două treimi din biografia de la profilul său erau o mare vrăjeală.

Telefonul mi-a bâzâit în buzunar și am râs după ce m-am uitat pe furis la el pe sub masă. Un alt e-mail de la NB: <DECI. Ai prefera să fii un centaur pe dos sau o sirenă pe dos?> Jucaserăm toată ziua tembelul joc „Ai prefera?”.

Matt 36 s-a oprit în mijlocul povestirii.

— Am spus ceva haios?

— Nu. Scuze. Am emoții doar. Nu fac asta foarte des.

Mi-a trecut cu vederea minciuna, a zâmbit și și-a trecut brațul peste spătarul de piele alunecoasă a separeului.

— Nici eu. Ziceai că ești designer?

Îmi minimalizasem succesul afacerii în fața lui NB – nimă-nui nu-i plac încrezuții – și, ca să fiu cinstită, încă nu-mi venea să cred cât de bine îmi mergea. „For Frock’s Sake” (un nume conceput la beție) începuse când transformasem rochia de mireasă a Leilei drept cadou de ziua ei, mai mult ca să râdem decât din oricare alt motiv. O pusese pe Instagram și, aproape peste noapte, au început să curgă solicitările. Afacerea se dezvoltase atât de mult, încât aveam o listă de așteptare de șase luni, ceea ce mi-a permis să renunț la slujba care-mi mânca sufletul, aceea de designer de îmbrăcăminte sport pentru un outlet. Spre meritul lui, Matt 36 a ascultat povestea asta de beție fără să-și abată privirea, după care mi-a pus întrebări despre cliente.

— Cred că preferatul meu a fost un cuplu. Amândoi și-au dorit să-și transforme ținutele de nuntă în perne.

Comanda aia mi se păruse fermecătoare și inspirată și la fel crezuse și NB când îi povestisem (<dar sper că ai scos boldurile>).

Matt 36 părea pur și simplu derutat.

— Perne? *Pe bune?*

Și, cu această replică, a trecut de la un Poate fragil la un Niciodată clar. Dacă chelnerul nu și-ar fi ales chiar atunci momentul să-și facă apariția cu meniurile, aș fi plecat pe loc acasă. Dar acolo nu mă aștepta nimic: uitasem iarăși să plasez comanda la Tesco și aromele delicioase care veneau de la bucătărie compensau în mare măsură interiorul oribil. Am ales *poutine* și Matt 36 la fel. Când chelnerul s-a îndepărtat, s-a aplecat peste masă și a recunoscut că habar nu avea, de fapt, ce este *poutine*, ceea ce m-a făcut să-mi fie puțin milă de el.

— Practic, e un morman mare de cartofi prăjiți, sos și brânză. Tot ce-i mai bun în lume.

Știam asta doar pentru că mă uitasem la *MasterChef*. El a râs, de data asta sincer.

Telefonul mi-a bâzâit din nou și m-am scuzat, ducându-mă la toaletă. Oglinzile erau în formă de ochi și lumina preară nu mă ajuta deloc să-mi dau seama dacă ajunseseam în acel moment al serii în care mascara începea să mi se scurgă pe obraji.

<Scuze NB. Nu prea pot vorbi> Am reflectat o clipă, apoi am adăugat: <Sunt la o întâlnire> Depășea granița „fără informații personale” pe care o adoptaserăm, dar, ce naiba, e din vina băuturii.

Pentru prima oară, nu a răspuns imediat. A trecut un minut. Și încă unul. Exact când mă gândeam să-i mai scriu un mesaj, de data asta cu o glumă, a venit răspunsul: <OK. Ne auzim mai târziu. Distracție plăcută!>

Nu prea voiam să-l las să plece, mai ales având în vedere ce mă aștepta în restaurant. <De fapt, am câteva minute să vorbim dacă ai chef>

<Nu se supără partenerul tău?>

<Sunt la toaletă>

<Te ascunzi? Sau bagi coca?>

<Singura coca pe care o bag e Coca-Cola. Luam și eu o pauză>

<Nu sună prea promițător...>

<Am pățit chestii și mai rele>

<Are dinți în gură?>

<Așa cred. Sau a plătit pentru ei>

<Cu ce se ocupă?>

Domnul Sigur pe sine – cât de cât – mi-a spus, dar nu-mi mai aminteam. <Nush. Ceva la vreo corporație? Poartă costum, are o geantă fițoasă, gen poștaş ☺>

<O geantă fițoasă gen poștaș, eh? Poate că e un școlar care pare foarte, foarte bătrân. Sau poate chiar e poștaș. Sau ambele>

<Ha ha. Un școlar/poștaș foarte stilat>

<Nu e genul tău?>

<Nu am un gen>

<Toată lumea are un gen>

<Eu nu. Ofer șanse egale tuturor celor cu care-mi dau întâlnire>

<Ah. Deschisă la minte>

Am tastat: <E un mod simpatic de a spune disperată>, apoi am șters. <Să zicem că nu sunt atât de pretențioasă>

<Serios? Deci există speranță și pentru neonaziștii singuri pe lume care au crescătorii de cățeluși?>

<Depinde. Primesc un cățeluș gratis?>

<Nu, dar gândește-te la alte avantaje. Proteste, marșuri, freze à la Macklemore, poți să-ți pierzi vremea cu grupuri mari de bărbați la bustul gol, să petreci nopți întregi la secția de poliție...>

<Mmm sexy. OK, deci: fără naziști, neo sau altcumva, fără dezvoltatori imobiliari, vivisectioniști, homeopați, membri ai unor secte, conservatori, proprietari de SUV, negaționiști ai schimbării climatice, jucători de golf, swingeri, manageri de fonduri de investiții> Apoi am adăugat: <Și fără bărbați căsătoriți>

Aici putea să-mi răspundă: „Atunci nu conta pe mine!”, dar nu am primit decât: <bună decizie>. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să-l întreb dacă e însurat, logodit, dacă avea pe cineva, dar mă reținea ceva. Sincer? În acel moment, nu voiam să știu. Dacă era într-o relație, își petrecea mult prea mult timp schimbând replici inteligente cu o străină, ceea ce, deși nu se punea chiar ca înșelat, mie nu mi-ar fi căzut prea bine.

<Cum l-ai cunoscut pe Omul cu Geantă de Poștaș?>

M-am gândit să ascund adevărul, dar de ce aș fi făcut-o? Nu era ca și cum făceam un lucru de care să-mi fie rușine.

<Tinder>

<?????>

<Aplicația de dating?>

<N-am auzit în viața mea de ea. A spus bătrânul ticălos care nu știe niciodată nimic>

Un alt semnal de alarmă: cine n-a auzit de Tinder? Dar am trecut și peste asta.

Așa cum am trecut peste o grămadă de chestii, până când a fost prea târziu. <cât de bătrân? Nu trebuie să-mi spui, logic. Îmi bag și eu nasul...>

<Aprox 315 ani câinești. La marginea crizei de la mijlocul vieții. Sau a eutanasiei>

<Ani câinești. Trebuie să-mpart la 7, corect?> Am făcut calculul – firește că l-am făcut. Dacă spunea adevărul, avea vreo 45 de ani sau pe-acolo. Acceptabil.

<Nu mereu. Poate varia, depinde dacă e un câine castrat sau are pedigri. Tu?>

<273 de ani. Însă nu am pedigri. Hai că mă întorc. O să creadă că am șters-o>

<Baftă. Ține-mă la curent>

Când m-am întors în restaurant, mă aștepta mâncarea. Omul cu Geantă de Poștaș nu începuse să mănânce, probabil șocat de turnul de carbohidrați din farfurie. Eu m-am înfruptat, pentru că-mi era prea foame ca să fiu sclifosită. M-a privit cu un aer de superioritate.

— Îmi plac femeile care mănâncă.

— Toată lumea mănâncă.

— Fosta mea nu mânca.

Am oftat în gând. Totuși o poveste despre o relație nasoală era mai palpitantă decât piața imobiliară, mai sigură decât

religia sau politica și tipul nu a avut nevoie de încurajări ca să dezvăluie detaliile, care au ieșit la suprafață însoțite de o porție consistentă de amărăciune. O relație de 6 ani, nu aveau copii, s-au îndepărtat, probleme cu încrederea, s-a terminat prost. Și-au vândut apartamentul din Brixton, lucru care explica obsesia lui pentru prețurile din domeniul imobiliar.

Cât timp mâncam și el vorbea, mă simțeam din ce în ce mai atrasă de telefon, ca cel mai mare dependent de rețelele de socializare. *Ține-mă la curent.*

— Cu ce ziceai că te ocupi? am întrebat, când a făcut pauză să respire.

— Funcționar.

Am tastat pe ascuns: <Am aflat ce face. E în MI5. Operațiuni secrete>

<Are autorizație să poarte o geantă caraghioasă?>

Dacă Omul cu Geantă de Poștaș observa că-l înșel cu telefonul, nu părea să-i pese. Și-a împins farfuria într-o parte și i-a făcut semn chelnerului, cerând nota.

— Împărțim nota sau...?

— Sau ce? Normal c-o împărțim.

A ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează s-o plătesc, dacă ne-o tragem.

Am râs, presupunând că glumește.

— S-a făcut. Dacă-mi cumperi și desert.

— Pe bune?

— Nu. N-o să facem asta.

S-a apropiat de mine, invadându-mi spațiul personal. Avea răsuflarea stătută.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești doar o curvă care-mi irosește timpul. Uite un sfat! Dacă ai de gând să faci asta în continuare, mai slăbește și tu câteva kile, bine?

Nu ridicase glasul, dar tonul răutăcios mi-a tăiat respirația, ca și cum aș fi încasat un pumn în stomac. Rânjind, s-a ridicat în picioare și s-a cărat, lăsându-mi toată nota. Când

am plătit cu cardul, îmi tremurau mâinile atât de tare, încât chelnerul m-a întrebat dacă mă simt OK. Eram OK? Nici pe departe. Până acum reușisem să evit poveștile de groază care veneau uneori la pachet cu întâlnirile și crezusem că sunt mai șmecheră.

Pe drum spre casă, am făcut un ocol medicinal prin Tesco Metro ca să-mi iau Pringles și, până când am ajuns la mine pe stradă, mă ustura limba de atâta sare. Lăsasem un bec aprins, dar nici măcar silueta lui Clarice de la fereastra din față nu m-a liniștit. Am făcut un duș, apoi m-am așezat la masa de la bucătărie, nucleul atelierului meu improvizat, unde ultima rochie la care lucram, o ținută din anii '90, mă aștepta s-o tivesc. Munca era refugiul meu – nu-ți poți plânge de milă când ești dependent de muncă –, dar se vedea că nu am chef. Terasese de vizavi, majoritatea aparținând unor proprietăți Airbnb nereușite sau unor apartamente de închiriat, erau la fel de întunecate ca de obicei, iar senzația de abandon apocaliptic nu mă ajuta deloc.

Mi-am tras scaunul mai aproape de Clarice, care se remarcă flegmatică printre suratele ei manechine mai practice și mai ajustabile. Când Nate locuia aici, insistase s-o retrogradez și s-o trimit în boxa de la subsol („îmi îngheață sângele în vine din cauza ei”) și primul lucru pe care l-am făcut când a plecat el a fost s-o aduc înapoi în salon. Clarice aparținuse cândva mamei mele și făcea parte din viața mea de când eram mică – o muză fără cap, din lemn și plastic.

Era prea târziu să-i mai scriu un mesaj lui NB, dar am făcut-o oricum, gândindu-mă c-o să-l vadă dimineată. <scuze că am dispărut>

Am tresărit când mi-a răspuns imediat. <Nicio problemă. Cum a mers?>

Tocmai am fost abuzată verbal de un imbecil, tu ce mai faci?
<N-a mers. Era un bou>

<Îmi pare rău să aud asta. Te simți bine?>

Nu. Ca să alung lacrimile care amenințau să mă doboare, am schimbat subiectul. <Nu poți să dormi?>

<Insomnie>

<Și eu>

<De ce trece timpul mai încet noaptea târziu?>

E imposibil să simți tonul cuiva dintr-un mesaj format dintr-o singură propoziție, dar mi se părea că acum trecuserăm la o gamă mult mai serioasă decât schimbul nostru de replici obișnuit și frivol. Asta putea fi o ocazie de a săpa puțin în profunzime. *Unde duce povestea asta? De ce vorbești cu o străină în inima nopții?* În schimb, am scris: <Tu te simți vreodată singur?> Am reflectat preț de o clipă, apoi am trimis mesajul.

<Da> Fără ezitare, fără replici de genul „asta-i o întrebare ciudată”. <Tu?>

După toate standardele, eram norocoasă și privilegiată: fără probleme de sănătate, fără dependențe grave (dacă nu punem la socoteală puiul tandoori la pachet și Tinderul), aveam o meserie pe care o adoram, o prietenă bună care mă iubea și mă sprijinea. Dar. *Dar*. Indiferent de câte ori îmi spuneam că nu vreau sau că nu am nevoie de o relație mai serioasă decât un futai ocazional, spectrul bătrâneții petrecute în singurătate și gândul că aș putea muri fără nimeni alături (mâncată de pisici, poate – sau chiar mai rău) mă loveau din ce în ce mai tare în fiecare an. Am încercat să-i mărturisesc această temere Leilei, dar ea nu o pricepea în întregime. Cum s-o priceapă? Leila avea gemeni în vârstă de doi ani, îmi invidia libertatea și, deși soțul ei, Lev, era uneori o mare pacoste, era tot timpul *acolo*. Ca să răsucescă și mai mult cuțitul în rană, din apartamentul de sus s-a auzit o bufnitură, urmată de o muzică suavă de pian. Proprietarii mei, Magda și Jonas, iar erau treji noaptea târziu.

Îi vedeam în fiecare dimineață, pe fereastră, mergând braț la braț, în drum spre magazin. Jonas avea Alzheimer cu debut precoce, iar eu stăteam cu el ori de câte ori Magda avea vreun drum de făcut. Jonas nu-mi dădea bătăi de cap, de obicei stătea lipit de fotoliul lui, fredonând ca pentru sine.

Casa lor era plin cu instrumente muzicale, cărți vechi, lucrări de artă și fotografii: rămășițele unei vieți în doi pline. Desigur, uneori din apartamentul lor auzeam voci ridicate și zgomote stranii (mai ales în serile de joi, din nu știu ce motiv), dar, în ciuda greutăților, devotamentul Magdei față de soțul ei nu a pălit niciodată; i se citea în priviri. În străfundul sufletului meu, asta îmi doream, tainic: o Magda. Cineva care să rămână lângă mine când mintea și trupul mi se vor prăbuși. Un *suflet-pereche*, deși acesta nu era un concept în care să cred (sau cel puțin așa îmi spuneam).

Telefonul a vibrat: <Mai ești acolo?>

<Da> *Și apropo, care e numele tău real? Cine ești, de fapt? Ce-ți dorești de la viață? Ce vrei de la mine?* Și apoi urmează cea mai importantă și mai tembelă întrebare dintre toate, pe care am scris-o și am trimis-o pentru că eram pe jumătate beată și ofticăată pe mine însămi pentru că sunt atât de jalnică: <Ești fericit?>

A trecut un minut, apoi încă unul. După care: <Viața mea e distrusă. Simt că trăiesc cu o străină. Mă aștept la încă 30 de ani de nefericire. Ți-am răspuns la întrebare?>

Fără umor relaxat. Fără replici depresive. Fără sarcasm. Un val de adrenalină – *în sfârșit ajungem undeva!* – și o revenire crudă la realitate: *E înșurat?*

Ești fericit?

Nici nu mi-a trecut prin minte să mint sau să dau genul de răspuns care nu spune nimic și pe care îl livrăm cu toții când ni se pune întrebarea asta absurdă, știind, în străfundul sufletului nostru, că persoana cealaltă nu dă doi bani pe el. Nimeni nu vrea să audă că ai bursită, că părinții tăi o iau razna sau că al tău câine e cu un picior în groapă. Și nu am făcut mărturisirea cu pricina pentru că-n noaptea aceea am tras la măsă și am fost prins cu garda jos. Nup, *voiam* să mărturisesc, *voiam* să sparg buboiul silei de sine. *Buboiul silei de sine*. Doamne! Și din cauza asta, dacă mai aveți nevoie de dovezi suplimentare, n-o să câștig în viitorul apropiat vreun mare premiu literar.

În dimineața de după ce am spart buboiul, mi-am deschis sufletul sau ce metaforă de căcat se potrivește mai bine, m-am trezit pe canapea, cu gâtul înțepenit, simțindu-mă în același timp și mai ușor, și mai greu: mai ușor pentru că, în sfârșit, recunoscusem față de mine însumi (și de altcineva) că sunt un ratat. Mai greu pentru că, în sfârșit, recunoscusem față de mine însumi (și de altcineva) că sunt un ratat. Poll aruncase peste mine o pătură, când se trezise probabil să se ducă la muncă, iar acest gest era deopotrivă și afectuos, și pasiv-agresiv. Rosie se uita urât la mine din coșul ei, oftată că egoismul meu îi dăduse peste cap programul de dimi-

neață. De obicei, aveam o rutină care să ne umple timpul în totalitate.

- 1) 06:30: Trezirea. Fă-i lui Poll o ceașcă de ceai. Las-o pe Rosie afară. Prefă-te că ești treaz și voios.
- 2) 07:30: Înapoi în pat pentru o oră de lene, după ce Poll pleacă la serviciu.
- 3) 08:30: Sus. Doza de cafeină. 45 de minute de program TV. (Știi că ceva e în neregulă când te trezești uitându-te la *Baby Animal Rescue Squad* în chiloți și oftezi profund.)
- 4) Umpli mașina de spălat. Dai puțin cu aspiratorul, dacă e necesar.
- 5) Golești mașina de spălat vase, ascultând Radio 1, doar ca să te simți din nou tânăr.
- 6) Îți rulezi țigările pentru toată ziua, ascultând World Service, doar ca să te simți mai inteligent.
- 7) Ieși cu Rosie la plimbarea/abluțiunea ei de dimineață.

Pentru că trecuse de ora 11, m-am decis să sar peste pașii 1-6 și să trec direct la corvoada abluțiunii cățelului. În timp ce am tras pe mine primul sacou pe care am pus mâna, telefonul de pe măsă de cafea părea să mă privească la fel de amenințător ca Rosie. M-au cuprins remușcărilor, anihilând ușurarea confesiunii. *Ce ai făcut, Nick?* Din fericire, bateria se terminase, salvându-mă de oroarea de a revedea rahaturile plângăcioase cu care o plictisiseam pe Bee la acele ore târzii. Ceea ce începuse ca un joc, o provocare ca să văd dacă pot să fac o străină să râdă, se transformase într-o încercare de ceasuri întregi de a-i spune chestii „spirituale”. Bee a văzut ceva bun în mine. Mi-a remarcat simțul umorului. Nu s-a supărat – ba chiar i-a plăcut când glumele au devenit sinistre. Nu puteam să pierd și asta, pe lângă toate celelalte lucruri.

Am lăsat telefonul legat de cordonul lui ombilical, i-am pus lesa lui Rosie și am ieșit din casă. Cerul avea culoarea mătului, dar tot îmi deranja ochii mahmuri. Am luat-o pe drumul bine cunoscut: pe la proprietatea nou-construită din capătul străzii noastre (cu izolație portocalie din cărămidă falsă și cu mașini electrice în rate atașate de cablurile lor de alimentare – deseori ilegale); prin parcul desfrunzit (nu degeaba botezat „Pajiștea Rahatului de Câine”), pe lângă magazinul Stop n Shop, revenind pe strada Dreadnought. Rosie nu avea de gând să mă scutească. În timp ce o urmam ca un servil culegător de rahat, ea își bătea joc de mine, adulmeca bordurile și se purta ca și cum voia să-și facă nevoile, apoi pleca mai departe cu viclenie. N-avea niciun rost să-mi pierd răbdarea. Rosie era un cățel pensionar și le știa doar pe ale ei. O cumpărasem pentru Dylan, când era pui, de la o organizație de salvare a animalelor, exact după ce Poll mă rugase să mă mut acolo, și fusese, probabil, calea de a intra în grațiile copilului: *Vestea proastă e că mami are un iubit nou. Vestea bună e că ți-am luat un câine.* Însă câinele se lipise de mine, habar nu am de ce. De-a lungul anilor – „Anii de pe Dreadnought”, așa le-aș fi spus dacă aș fi vrut să-mi scriu memoriile (ceea ce nu vreau, nu vă faceți griji) – am devenit, într-un fel, aliați.

În timp ce ne plimbam, compuneam în gând misive pentru Bee. Scuze că sunt un dobitoc ratat, căruia îi place să se complacă. Nu trebuia să auzi toate astea. *Scuze, scuze, scuze.* Măcar mă pricepeam s-o dau în bară. La asta excelam:

1) Scriitor ratat: un roman publicat, ceea ce se numea pe atunci literatură pentru masculii. Scris când aveam 20 și ceva de ani, era obișnuita mizerie semiautobiografică, cu încercări mult prea evidente de a fi amuzant. Un cititor l-a descris drept „arogant, vanitos și plin de minciuni”. Cuvintele alea îmi sunt imprimate în acea parte

a creierului care te face să te trezești din somn la unu noaptea zicând „*naiba să mă ia*”, și mă golesc de toată ambiția și dorința de a mai scrie ceva. Cu mult timp în urmă, în al doilea meu an de predat limba engleză la un colegiu de nivel A, am spionat niște copii cum râdeau, citind cu glas tare scenele de sex. Și erau multe. Bineînțeles, a citit-o și Poll („e distractivă”, atât a reușit să spună), dar am ținut cartea departe de ochii lui Dylan. Nu voiam să mă judece și mai mult decât o făcea deja.

- 2) Profesor ratat: mă descurcam rezonabil cu copiii – știam cum să le atrag atenția, să-i fac să râdă, ba chiar îmi plăcea slujbă aia –, dar nu am avut răbdarea de a suporta birocrăția. Acea carieră mi s-a încheiat când i-am spus unei inspectoare să se ducă dracului, în timpul săptămânii de evaluare.
- 3) Cap de familie ratat: puținele meditații care m-au făcut să mă apuc de băut. O perioadă petrecută ca manager adjunct la o franciză Blue Bay Coffee (o perioadă *scurtă* – mi-am lăsat personalul să facă toate tâmpeniile posibile). Și acum o carieră eșuată de freelancer care editează romane nepublicabile. În ultima lună am câștigat grandioasa sumă de 400 de dolari.
- 4) Soț ratat. Nu vreau să intru-n detalii.
- 5) Tată vitreg okeiuț, dar asta nu stabilesc eu. Dylan are propria părere despre asta.
- 6) Un bun stăpân de câini. Dar asta nu e cine știe ce mare realizare, nu-i așa? Tot ce trebuie să faci e să NU pocnești creatura din dotare.

Toate astea ar fi trebuit s-o alunge pe Bee. Poate chiar au făcut-o. Cine-și dorește un ratat de vârstă mijlocie? Vârsta de 50 de ani își flutura spre mine mâinile pătate, invitându-mă

LBDS

să mă alătur ei, într-un alt deceniu de neîmpliniri. De-asta durea tăcerea Țăranului Pizdos și Zgârcit, pentru că, habar nu am de ce, proiectul lui reaprinsese o scânteie stinsă de eșecul meu timpuriu. Deși mi-era rușine să recunosc, o parte din mine, o mică parte, își dorise să-i placă acelui nemernic înfumurat. Eram impresionat, da, jos pălăria, fir-ar a naibii, în fața mirosului banilor. O rugasem pe Poll să citească romanul, dar era prea epuizată ca să mai facă și altceva decât să se trântescă în fața unei emisiuni culinare tâmpite, după o zi de predat unor adolescenți nemulțumiți. Am trudit la el, tăind greșelile din rădăcină, rescriind fraze care nu se mai terminau, transformând acea harababură – acel gunoi care, trebuie să recunosc, avea o idee de bază bună – în ceva citibil. Și formatarea. Formatarea aia nenorocită... Când i l-am trimis înapoi, am plâns. Am plâns, în pizda mă-sii. Asta nu i-am mai spus lui Bee.

Nici n-am cedat, Slavă Cerului, tentației de a-i povesti mai detaliat despre mariajul meu eșuat. Îi eram suficient de loial lui Poll ca să mă abțin de la așa ceva. În afară, bineînțeles, de replica-șoc „trăiesc cu o străină”. Și, sincer, chiar era adevărat? Era aceeași Poll. Străinul eram eu. Un străin cât pe ce să înceapă o aventură sentimentală. Ceea ce nu a stârnit nivelul de vinovăție pe care-l merita, pentru că, în mod trist, vestea că o persoană, fie ea și o necunoscută, se bucura de compania mea, depășea orice altă senzație. La începutul relației noastre, Poll și cu mine purtaserăm discuția despre înșelat, ghemuiți în pat, știind că așa ceva nu se va întâmpla niciodată: *Dacă faci asta vreodată, Nick, nu vreau să aflu.*

Am traversat strada ca să evit o femeie trasă de un Staffordshire Terrier extrem de entuziast și am încercat să alung toate gândurile negre. Rosie și-a făcut în cele din urmă treaba, alegând, evident, aleea imaculată a cuiva din cartier. Apleacă-te, pocnește din genunchi, adună rahatul. Uneori mă

pomenesc legănând săculețul cu rahat ca și cum ar fi o poșetă Prada: *ia uitați-vă la mine! Vedeți rahatul ăla de câțel de pe trotuar? Nu e de la mine. Eu sunt un stăpân de câine responsabil.*

Apoi, spre casă. În clipa în care am ajuns la poarta ei, vecina mea Lily a țâșnit de la ea din prag, fluturând un biscuit cu cremă. Rosie știa șmecheria: dat din coadă, ridicat lăbuța, luat frumos biscuitul.

— Presupun că vrei ceai, mi-a zis morocănoasă Lily, de parcă i-aș fi făcut o favoare.

Și amândoi știam că așa era. Uneori mă întorceam pe unde venisem ca s-o evit, dar, în afară de asistenta medicală comunitară, de mine și de Rosie, Lily nu avea pe nimeni altcineva. Îi făceam și cumpărăturile, lucru care mă face să par un adevărat sfânt, dar, sincer, era doar un alt mod de a face timpul să treacă mai repede. Gusturile lui Lily se opreau la mâncarea copilăriei sale – nuci cu sirop de arțar, somon roșu la conservă și budinci tot la conservă –, iar eu adoram această vânătoare de hrană vintage. Atunci chiar m-am bucurat s-o văd.

Terasa ei era o imagine oglindită a terasei noastre, doar că Poll o decorase în fel și chip, iar peștera supraîncălzită a lui Lily se oprise într-o buclă temporală a anilor '80. Lui Rosie îi plăcea la nebunie: mirosea a decenii întregi de carne friptă și fiecare locșor era acoperit cu niște pânze. Pe Lily o trăda vederea și, cât timp prepara ceaiul, eu făceam puțină curățenie, răzuind crusta unsuroasă de pe marginile mesei și frecând cu detergent ecologic pata de ceai din chiuvetă.

În timp ce ceaiul se fierbea tare, așa cum îl voia ea, Lily m-a privit suspicioasă:

- Azi ai întârziat.
- Am stat treaz toată noaptea.
- Ai ceva pe suflet, băiete?
- Neah. Toate bune.
- Arăți diferit.

— Nu m-am bărbierit.

— În afară de asta.

— Poate mă-mbolnăvesc de ceva. În orice caz, tu ce mai faci?

Era ușor să-i schimb direcția - putea fi o vacă bătrână și egoistă, lucru care izvora parțial din singurătate. S-a lansat într-o tiradă despre noua asistentă medicală comunitară, care comisese păcatul de neiertat de a cumpăra lapte de migdale în loc de lapte de vacă atunci când s-a dus la magazin să-i refacă proviziile lui Lily („par eu genul de persoană care să bea porcăria aia? Eu știu foarte bine ce beau”). Pentru că-mi învățasem prea bine lecția să nu apăr niciun amărât care era victima zilei pentru Lily, deoarece n-aș fi reușit decât s-o fac să-și dubleze eforturile, am lăsat-o să bată câmpii și m-am gândit la altceva. Între timp, ceaiul îmi vindeca mahmureala.

Am scăpat din ghearele lui Lily, am pus-o pe Rosie pe canapea pentru somnul de după plimbare, apoi m-am dus în magazia unde scriam, care zăcea la capătul grădinii, înconjurată de multe urzici înțepătoare. Dacă închid ochii, îmi amintesc fiecare detaliu. Radiatorul șubred cu etanol, scrumiera în formă de craniu, pe care mi-a cumpărat-o Dylan de Crăciun, când trecea printr-o fază de „rock alternativ”, mașina de tuns iarba, de mult răposată, teancul jalnic de cărți, păianjeni cât să populezi planeta Marte, biroul meu, niște rămășițe de placaj salvate dintr-un tomberon, cu picioare nesigure și șuruburi ieftine, și vechiul meu ventilator pentru laptop, producător de emfizem pulmonar, un aparat care se agățase de viață cu tenacitatea unui miner rus, în ciuda cantității enorme de fum de țigară și de praf pe care o inhalase fără voia sa. Prea friguroasă pe timp de iarnă, prea încinsă vara și, de-a lungul întregului an, bătută de bătăitul de fundal al televizorului lui Lily, care aproape întotdeauna avea volumul dat prea tare. Poll nu venea niciodată în magazie; nu pricepea de

ce nu mă mutasem în camera lui Dylan, când plecase la facultate. Motivul era unul simplu: magia era *a mea*.

Am stat și am mai fumat o țigară înainte să-mi aprind laptopul și să-mi iau inima în dinți să-mi verific i-mailurile. Ce anume mă lega de Bee? Mi-am imaginat un fir invizibil care străbate spațiul cibernetic, de la inima mea la inima ei. Fantastic cât cuprinde, normal, dar părea să se potrivească. Fusesem gelos când îmi dezvăluise că e la o întâlnire (n-am zis niciodată că nu sunt ipocrit) și exact de-asta nu dormisem. De-asta stătusem treaz cu câinele, uitându-mă la nenumărate episoade din *Bailiff Bail-Outs* și bând tot ginul pe care Poll îl păstra pentru vizitele mamei sale.

Mi-am făcut curaj, m-am logat și m-am dus direct la discuția noastră, sperând în van că Bee îmi scrisese în timp ce stăteam în fundul lui Rosie și al lui Lily. Dar discuția era așa cum o lăsasem azi-noapte - în bătaia vântului, ca să zic așa - deci, în locul celui val de dopamină care venea cu fiecare nou semn de viață din partea lui Bee, m-am pomenit cu pumnul greu al dezamăgirii. Se părea că, la urma urmelor, o gonisem cu tâmpeniile mele și cu plânsul de milă. *Așadar ce ai de gând să faci în privința asta? O să te pleoștești sau o să iei măsuri?* Pentru prima oară în viața mea, măsurile au câștigat și, după ce am stat vreo cinci minute să mă gândesc cum să formulez (bine, zece minute), am scris: <Hei! Scuze că am trecut într-un registru mai greu azi-noapte. Era ultimul lucru pe care aveai nevoie să-l auzi. Aș da vina pe gin, dar n-ar fi adevărat (și nici corect față de gin, chiar dacă era nasol și ieftin). În orice caz, o să înțeleg perfect dacă te vei retrage încet (sau dacă vei fugi de-a binelea)>

M-am trântit la loc pe scaun și am început să-mi rulez o altă țigară ca să am ceva de făcut, spunându-mi să nu mă aștept la miracole, dar incapabil să-mi desprind jumătate de ochi de la discuție. Un minut mai târziu, când Bee mi-a răs-